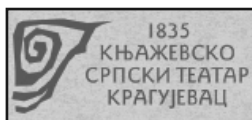

ФЕСТИВАЛ

ЛИСТ 53. ФЕСТИВАЛА ПРОФЕСИОНАЛНИХ ПОЗОРИШТА СРБИЈЕ "ЈОАКИМ ВУЈИЋ", ПИРОТ, БРОЈ 3. 15. МАЈ 2017.

ВЕЧЕРАС НА ФЕСТИВАЛУ

УЖИЧКИ "КРАЉ ЛИР" ПРЕД ПИРОЋАНЦИМА

ПОКРОВИТЕЉИ ФЕСТИВАЛА

 <p>МИНИСТАРСТВО КУЛТУРЕ И ИНФОРМИСАЊА</p>	 <p>ЗАЈЕДНИЦА ПРОФЕСИОНАЛНИХ ПОЗОРИШТА СРБИЈЕ</p>	 <p>ГРАД ПИРОТ</p>
 <p>НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ПИРОТ</p>	 <p>МУЗЕЈ ПОЗОРИШНЕ УМЕТНОСТИ СРБИЈЕ</p>	

ЈЕЛЕНА БОГАВАЦ О ПРЕДСТАВИ “УЈЕДИЊЕЊЕ ИЛИ СМРТ 1918” И ИЗВОЂЕЊУ НА СЦЕНИ У ПИРОТУ

ПОНОСНА САМ НА ГЛУМЦЕ

“Јако сам поносна на наше глумце како су лако и на добар начин прихватили нове сценске околности”, прича редитељка и драматург представе „Уједињење или смрт 1918“.

Режију потписује са колегом Ненадом Тодоровићем, а драматургију са сестром Мињом Богавац.

Како је било радити на овој представи у којој је публика и те како укључена и на сцени је са глумцима?

- Нама је јако било важно и занимљиво да кренемо од једног баш историјског документа. Представа се градила од стенограма црногорске Скупштине из 1918. која је претходила СХС, односно стварању прве Југославије. У овом документу учествује 160 посланика. Био је веома занимљив драматуршки задатак свести ту целу ствар на 20 глумаца. Велика је, многољудна представа, али је заправо било јако тешко установити драматуршке тежње које се на извешан начин сукобљавају.

Боговац истиче да је велика унисоност поменуте подгоричке скупштине заједнички став 160 посланика.

- Било је веома занимљиво то расточити на извесни драматуршки сукоб који је за представу као драмски сукоб неопходан и потребан. И у томе, чини ми се, смо лепо и добро успели. И међу истомисљеницима увек постоји једна и друга струја. Јако нам је било интересантно да кроз истраживање пронађемо те две струје у црногорској скупштини и како и на који начин су они дошли до тог заједничког задатка и мишљења о једној, за тај тренутак, тако извесној ствари а то је уједињење Србије и Црне Горе.

Публика је реаговала на поједине делове представе и стиче се утисак да је то јер се препознају и неке елементи из данашњег времена.

- Изгледа је скупштина скупштина. Била она 1918. или 2017. изгледа да је то слично. Све те балканске нације имају извешан код начина понашања који је нама и данас препознатљив. У ствари тај сусрет ултраисторијског са данашњим дневно политичким се тако једноставно припаја и једноставно изгледа као да је исти тренутак у коме се одвијају да морамо да се запитамо јел могуће да се у начину нашег промишљања, метанационалног, од 1918. до данас није ништа променило. Дакле, тапкамо у месту и обрћемо четири исте фразе односно опције.

Премијера представе била је у кафани “Златна моруна” у Београду. Како сте задовољни вечерашњим извођењем на сцени у Пироту?

- “Златна моруна” је кафана из које је кренуо Гаврило Принцип у свој невероватни историјски концепт. Заправо, то је

кафана у којој су се окупљали чланови “Младе Босне” и “Младе Црне Горе” и извесно и ови млади момци чије ликове играју момци у нашој представи. Јако је тешко и велики је задатак како да овакву представу која излази из свог “родног окружења” сместити у неки простор и да у њему реагује из историјске истине. Тешко је пренети на сцену и тешко је глумцима.

Како сте задовољни вечерашњим извођењем?

- Ово је представа која се иначе интимно игра у подруму “Златне Моруне” за 70 људи. Вечерас се играла за 300. Ја сам јако поносна на наше глумце како су лако, добро и на нови начин у ствари обухватили попутно нове сценске околности и колико је за њих ово била провокација у професионалном смислу да покажу да историјске околности из црногорске скупштине можемо извести и у много сличнијим од оних у којима је изведена премијерно- каже Јелена Богавац

Денис Ранђеловић

Публика о представи приштинског Позоришта

-Било је изненађење на почетку јер нисам знао да ће бити на камерној сцени. Једна доста интересантна тема која се обрађује овом представом. Мислим да је позориште из Приштине вечерас дало доста свог печата на целокупан текст ове представе, каже Миљан Јонић.

- Она је толико обимна, тако да сам све разумела, а ништа нисам разумела. Одушевљена сам тако масовним сценама. Збуњена сам. Размишљају јер је свега у представи, каже Марија Колић.

- Одлична је представа. Пошто знам много о историји Црне Горе, стварно је актуелна, а ништа се не мења, каже Вера Ђорђевић.

РЕДАКЦИЈА НА РАДНОМ ЗАДАТКУ

РЕЧ СЕЛЕКТОРА

Шекспиров Лир је огроман позоришни изазов, а на њега су ужички глумци, предвођени редитељем Иваном Вуковићем, спремно одговорили амбициозном представом у којој је тежиште приче умерено из сфере личног и егзистенцијалног у просторе друштвеног и политичког. Резултат је узбудљива, вишеслојна политички ангажована представа у којој јасно разоткривамо функционисање накардног система власти, баш као и комплетног друштва, заснованог на лицемерју, похлепи и омамљујућој жељи за моћи коју подразумева трон. Ужичани су реализовали сложена ансамбл представу чију вишеслојност подржавају сценографска и костимографска решења.

НАРОДНО
ПОЗОРИШТЕ
УЖИЦЕ

Краљ Лир

Редитељ: Иван Вуковић
Адаптација и драматургија: Слободан Обрадовић
Сценограф: Тамара Бошковић
Костимограф: Снежана Ковачевић
Композитор: Драшко Аџић
Сценски покрет: Ивица Клеменц

ИГРАЈУ:

Краљ Лир: Слободан Љубичић
Корделиа/Будала: Андријана Симоновић
Генерил: Биљана Здравковић
Регана: Тијана Караичић
Гроф од Глостера: Игор Боројевић
Едгар: Хаџи Немања Јовановић
Едмунд: Вахидин Прелић
Гроф од Кента: Александар Вучковић
Војвода од Конвела: Горан Шмакић
Војвода од Олбенија: Бранислав Љубичић
Освалд, Гонерилин двороправ: Никола Пенезић
Витез: Милета Петровић

РЕЧ ПОЗОРИШНОГ КРИТИЧАРА

ЛАФ ИЗ ГРМЕНА

„Уједињење или смрт 1918.“ Режија: Милена Богавац и Ненад Тодоровић. — Народно позориште Приштина, Грачаница

Пише: **ДРАГАНА БОШКОВИЋ**

Милена и Јелена Богавац су кроз стенограм Подгоричке скупштине 1918., за уједињење Србије и Црне Горе, прошле са јасном идејом да „никад није било да некако није било“ и конципирале документарну представу која проблематизује љубав „два ока у глави“.

„Из грмена великога лафу тврдно изаћ није“ написао је, величајући црногорштину мучени Његош, не знајући да ће га у двадесетом веку, и касније, плувати из дубине плућа због његовог „србовања“, које му је „спиновао“ учитељ, Сима Милутиновић Сарајлија.

Како се на разговорима после представа на 53. „Јоакиму“ не може много чути о постигнућима оних без којих се „театар не чини“, глумцима, манућемо се, у овој критици, аутоголова, које вазда забијају Срби, овакви, или онакви, сами себи, и поменути уметнике.

Јелена Богавац и Ненад Тодоровић су окупили глумачку екипу која је, у мизансценски измењеним условима фестивалског

играња представе /публика не шета толико, колико у „Моруни“, на пример/ са великим ангажманом „нагазила“ на националне страсти. Биће народа је у језику, па, ако се већ говори по црногорски, што је данас и протоколирано, онда би тај језик могао и да буде доследан. Ова Белопавлићка са Орје Луке, која вам ово пише, слушала је како говоре и Срби/Срби, и Срби/Црногорци и Црногорци/Црногорци. Тај језик би требало да диференцира и национални занос, који неретко одведе у национализам. Брљало се са тим језиком. Мимо тога, експоненти романтичарске идеје, свршене већ са Барбаросом, да је најважније бити националан, били су, у представи „Уједињење или смрт“, спретни и успешни у спровођењу карактерне, а онда и политичке анамнезе – зашто смо данас овде где смо. Како у Програму нису наведена имена јунака, него само глумца, тешко их је навести по /часном/ имену. „Чеговићи“ су: театарални Угљеша Вујовић, рефлексивни Игор Филиповић, робустни Милорад Капор, сликовити Игор Дамјановић, силовити Славиша Чуровић, Небојша Ђорђевић, Јанко Цекић и Урош Нововић, типично наметљив Црногорац Марко Панајотовић, мање/више концентрисани на своје историјске улоге Јован Здравковић, Јован Мијовић, Предраг Васић и Јован Аџић. „Женетине“ – Данијела Врањеш, Александра Цуцић, Александра Вељковић, Горица Регодић, Мирјана Јелић и Јелена Орловић су послужиле и „детењима“, и нама, осталим учесницима скупштине, качамак, ракију и остало, а онда и показале игроказ о еротичи вечитих подј... на овим просторима. Позориште које тренутно седи у Грачаници зна то најбоље од свих. И зато су им представе специфичне и незаобилазне на српском позоришном млечном /и ракијском/ путу.

Вођена од мелодраме, преко брехтовског епског театра, доведена до апсурда, као што је ред у „небеском народу“ /како другачије!/, окићена одличјима и по леђима, национално „удивљена“, посвађана, пијана и клонула, апсурдна до бола и смешна као криво огледало/а то боли/, ова представа је потпуно посебна и зато одлична и у својој намери да подј..., колико и да опомене. Ако има кога.

ДИРЕКТОР ПРИШТИНСКОГ ПОЗОРИШТА И КОРЕДИТЕЉ ПРЕДСТАВЕ НЕНАД ТОДОРОВИЋ О ПИРОТСКОЈ ПУБЛИЦИ И РАДУ ПОЗОРИШТА

ПИРОТСКА ПУБЛИКА ЈЕ НЕВЕРОВАТНА

— „Овај комад је конципиран на једном старом добром постдокументаристичком приступу позоришту, а то је везано за механизам онога што смо ми доживели. Дакле, приштинско Позориште је постерско позориште и ту нема говора. Ко вам каже другачије, слагаће вас“, каже директор Народног позоришта Приштина Ненад Тодоровић, који је са Јеленом Богавац коредитељ представе.

Тодоровић говори и „о механизму стварања једног глобалног покушаја да се створи нешто што обједињује оно у чему смо ми живели и мислили да смо живели“.

- Данас смо дошли дотле да функционишемо на принципу фашистичких сепаратизама. Фашизам и сепаратизам у 21. веку не могу да буду одвојени. Национализам и 18. и 19. век, они могу да функционишу заједно али у 21. веку борба за нашу државу мора да подразумева фашистички концепт. Када причамо о фашизму и национализму онда морамо да причамо и о јавној кући. Јавна кућа као метафора порнографског система вредности се огледа у томе да на пример данас на Косову имате само једну јавну кућу Урошевцу близу Бондстила.

— Како Приштинско позориште ради данас?

-Ради у условима класичног апартхејд фашизма. Ми живимо у условима у којима живимо али када радимо, радимо у друштву које је фашистичко. Наше име је Национални театар Приштина, а ми у Приштину можемо да уђемо само када се мало поднапијемо или када будемо довољно храбри да одемо да купимо нешто. Наш оснивач је Министарство културе Републике Србије. Док год је тако ми ћемо остајати тамо. Оног трену када буде престало наше позориште да се руководи чињеницом да је везано пупчаном врпцом за Београд, тог трену ће нестати не само позориште него и све оно што чини његове кориснике а оно се зове цивилизован живот.

— Како сте задовољни вечерашњим извођењем?

-Одушевљен сам зато што је пиротска публика невероватна. Имали смо 13 или 14 реприза у Београду и на Косову, али не и у „провинцији“, како се то каже. Вечерас је публика била божанствена. Пиротска публика је нешто што нисам доживео 15 година. Ја их молим ако могу да се доселе на Косово да гледају наше представе. Феноменални су, каже Тодоровић.

Денис Рањеловић

ОКРУГЛИ СТО КРИТИКЕ О ПРИШТИНСКОЈ ПРЕДСТАВИ „УЈЕДИЊЕЊЕ ИЛИ СМРТ 1918.“

Историјска матрица за размишљање о времену у коме живимо

Говорећи о приштинској представи, на Округлом столу критике, у једном тренутку, претерана актуелизација теме саме представе претворила је дискусију у пуку полемику. Познати глумац Томислав Трифуновић, аргументовано је негде при крају расправе, покушао да опомене учеснике дискусије да су доста времена утрошили, говорећи уопштено а да глумце који су одиграли представу нису ни споменули. „Шта је са црнцима (глумцима – прим. а.) који су све ово што сте смислили у својим главама одиграли у представи, о њима још ни једну реч нисте рекли“, рекао је Трифуновић, опоменувши све да се врате теми. Међутим, Округли сто о овој представи на моменте је личио на кафанске приче него на примерену дискусију и анализу једног позоришног комада.

На питање водитељке Округлог стола, Олге Димитријевић како се дошло до материјала, редитељка Јелена Богавац наводи и своје лично преиспитивање шта би за њу значило да ли је Српкиња црногорског порекла или Црногорка српског порекла. Објашњавајући да представа „Уједињење или смрт 1918.“ показује да смо бедне историјске лутке, изманипулисана маса малог народа, али и да у мноштву идентитета које нуди новија историја, желела је да се врати на историјски почетак, прво национално уједињење које уствари води и у лично разједињење. Сама представа је, како каже, редитељка Богавац, историјска матрица за размишљање о времену у коме живимо. Питање идентитета сваког од нас, рекла је она.

- За почетко одредите ове представе узет је стенограм Подгоричке скупштине. Ова скупштина изазива две врсте становишта, да ли је овај догађај невероватна срамота или право уједињење. За позоришног уметника жанр представе је драматично историјски а представа је урађена да не заузима страну- додала је редитељка Јелена Богавац.

Још један од редитеља представе, Ненад Тодоровић истиче да ово позориште нема ограничења да ли ће се бавити

црногорском, македонском или хрватском тематиком.

Милена Богавац која је поред Јелене Богавац радила на представи као драматург, истиче да је ово на својеврстан начин оживљавање историјског документа. Додаје да је од самог почетка имала контрадикторан став према представи.

-Када су Јелена и Ненад узели тај документ била сам та сарадница која је говорила да немамо никакав разлог да се у 21. веку бавимо темом националног идентитета и да смо потпуно промашили тему. Јелена и Ненад су међутим доказали да ко промаши тему, погоди све остало. Након двомесечног истраживања, дошли су на идеју да актери представе на крају треба да се подаве. Национална и историјска трагедија, где је историјски моменат доведен до драме апсурда. Ова представа је и драматургија свих састанака у најопштијем смислу. Представа је дубоко иронична, самоуништавајућа, постаје идеологија сама за себе, истиче Милена Богавац.

Селектор Александар Милосављевић каже да представа отвара причу о нацији, позицији нације. - Како живимо у неком политичком контексту, представа је то што гледамо у преносима скупштине Србије или скупштине Црне Горе. Зато тражећи одговоре на многа питања у садашњости морамо се осврнути на прошлост. Питање уједињење или смрт је и данас једнако актуелно као и кључна реченица „ујединићемо се и победити“- рекао је, поред осталог, Милосављевић.

На Округлом столу је од бројне глумачке екипе говорио Игор Филиповић, рекавши да му је феноменално што Јелена и Ненад хоће да се баве Југославијом и да „изврше ултимативну перверзију“.

-Заправо то што се завршило као историјска епоха одиграли смо као представу која има почетак и крај- рекао је Филиповић.

ИГОР ДАМЈАНОВИЋ, ЈЕДАН ОД ПОСЛАНИКА У ПРЕДСТАВИ “УЈЕДИЊЕЊЕ ИЛИ СМРТ 1918.”

ИМАМО МИСИЈУ ЗБОГ ПОДНЕБЉА У КОМЕ ЖИВИМО И РАДИМО

Један од посланика у представи “Уједињење или смрт 1918.” приштинског Позоришта Игор Дамјановић, после наступа на сцени пиротског Позоришта, каже да је наступ у Пироту за све њих био још један изазов, будући да представу играју у интимној атмосфери. У Београду је то било пред 70 посетилаца а у Пироту пред 300 на камерној сцени.

Како сте задовољни извођењем представе у Пироту а премијера је била у новембру 2016. године

- Специфичност простора у коме играмо и све остало око тога, нама није страно, пошто наше Позориште игра своје представе по енклавама на Косову и Метохији и у другим условима. Ово је ансамбл представа у којој је ангажован велики број глумаца а нас је само 12, па смо је радили уз помоћ младих и колега из других позоришта. Током сезоне имамо десетак премијера. Радино као у руднику. Трудимо се да направимо квалитетне представе. Мислим да је и ова представа квалитетна а говори о нама. Тешко је иначе наћи штиво које нема паралелу са некадашњим и данашњим временом. Играње представе у кафани “Златна моруна” у Београду је било другачије, интимније и публика нам је била ближе. Покушавамо да пренесемо ту атмосферу где год да играмо. Није први пут да је играмо ван кафане. Најбитније је да се ми томе прилагођавамо и да се сналазимо у тим просторима. Ослушкујемо публику. Боримо се против тих условно речено недаћа, али је негде и изазов за глумце.

- Какви су први утисци о публици у Пироту?

- Позориште је живот и публика се препознаје и поистовећује са оним што се дешава на сцени. У већини случајева то су мушко-женски односи, љубав, породица... У овој представи се публика јако добро препознаје, зато што то није само историја од 1918. године, него ту сличну историју преживљавамо у новијој историји. Такве ствари су увек занимљиве и њима се увек бавимо. Јако смо погодне тле за дефиницију да ли је позориште живот и да ли оно потказује живот.

- Колико је било тешко радити на ликовима у представи?

- Био је велики страх у почетку, јер ови стенограми постоје. Осим појединих глумачких бравура, то се заиста изговарало на

тим скупштинским заседањима. Јесте било тешко што се тиче терминологије, али смо се, надам се успели да то што је сувопарно обогатимо тим ликовима које смо донели.

- Радите у посебним условима.

- Ми смо Народно позориште Приштина са привременим боравком у Косовској Митровици и са привременим боравком у Грачаници. То све говори у каквим условима радимо и како функционишемо. С друге стране, имамо мисију због поднебља у коме живимо и малтене на ноге идемо у енклаве и играмо представе за грађане који тамо живе. Покушавамо да то што приказујемо грађанима не буде јефтино и комерцијално, већ се бавимо озбиљним темама. Играмо и ренесансне драме и комедије широм Косова и Метохије- каже Дамјановић.

З.Панић

РЕЧ ПОЗОРИШНОГ КРИТИЧАРА

НЕЗАВРШЕНИ ПОСЛОВИ ИЗ ПРОШЛОСТИ - СУОЧАВАЊЕ

“Уједињење или смрт 1918”, Народно позориште Приштина са седиштем у Грачаници

**Пише: НАТАША
ГВОЗДЕНОВИЋ**

“Уједињење или смрт 1918”, представа Народног позоришта Приштина са седиштем у Грачаници у режији Јелене Богавац и Ненада Тодоровића изведена је друге фестивалске вечери на Фестивалу “Јоаким Вујић” на самој сцени пиротског Народног позоришта. Читав глумачки тим у којем су:

Угљеша Вујовић, Игор Филиповић, Милорад Капор, Игор Дамјановић, Небојша Ђорђевић, Јанко Цекић, Урош Нововић, Марко Панајотовић, Јован Здравковић, Јован Мијовић, Предраг Васић, Васиљ Аџић – који играју народне посланика са заседања Подгоричке скупштине 1918. године – ликове посланика креирају тако да су нам блиски, аутентични, духовити. Игра се све време у пуном напону који ни једног тренутка не пада.

Њихова игра на један начин указује на то како одређени карактери путују кроз време- мења се гардероба, донекле спољашњи контекст, али суштинске карактеристике карактера путују кроз генерације.

Текст драме је настао на основу историјске фактографије, на основу записа насталих на заседању Подгоричке скупштине 1918. када је донета одлука да Црна Гора ступи у заједничку државу са Србијом. Наравно да ово није прича само о Црној Гори или о Србији и Црној Гори, ово је прича о историји ових простора, дакле о историји сваког од нас у публици и сваког у тиму који је представу креирао, зато су причу испричали блиско. Из времена од пре једног века када се излазило из Првог рата и када је национални идентитет у читавој Европи био важан контекст, а прича о уједињењу неоспорно важна- редитељски тим је транспонован у наше доба, када Југославије одавно нема, разједињење је одиграно тако како је одиграно, а свака од новонасталих држава пролази дугогодишњу ноћну мору транзиције која никако да се заврши, док нама господари неолиберални капитализам. Закон тржишта је врховни закон, у данашњем свету. Све оно што се догодило од уједињења до данас са историјске тачке може се сматрати везаним за ову представу. Редитељски тим нас суочава са једним каламбуром својственим овим просторима који се као печат преноси кроз време на овим просторима. Самим уласком у салу улазимо у причу, дочекују нас глумци који протестују испред скупштине, затим смо сви позвани на сцену, односно у Скупштину да сви у том заседању учествујемо. Заседање је гласно и конфузно, на паузи се служе качамак и ракија, не зна се до краја шта ко од посланика хоће, сукоби овде трају генерацијама, а из једне тако мутне слике нико наравно не мође имати власт над својом судбином, на то нам својом режијом у којој је гледалац све време укључен, и он гласа и он једе качамак И пије ракију, јасно је да је у истом лонцу са посланицима, део исте мутне слике- на то нам указују Јелена Богавац и Ненад Тодоровић, више него јасно. Апсурд такве ситуације исходиште налази у сцени у којој се посланици међусобно подаве. Сви до једног, јер свему мора доћи крај, па и скупштини, па и конфузији. Представа свој крај налази у једном нападурдном кључу- на сцену излази група жена – Александра Вельковић, Јелена Орловић, Горица Регодић, и Мирјана Јелић- које нам у светло роза комбинезонима попут музичке групе

декларативним и извештаченим тоном саопштавају колико је добро што се Црна Гора најзад ослободила Србије, затим изводе нумеру са којом смо као заједница Србије и Црне Горе учествовали на Евровизији. Убрзо затим смо се и разишли као државна заједница. Представа се тако завршава у једној слепој мрљи, над којом се запитате- можда, пре свега, о овом тлу којем припадамо и о сопственом идентитету.

Драматуршки тим Миња и Јелена Богавац успеле су да од записа са те скупштине начине жив текст који веома добро комуницира са публиком.

Огледало које се налази изнад скупштинског стола у којем се сви огледамо.

Костим Вука Даутовића и Александра Ковачевића је модеран и традиционалан, један микс који тачно указује да смо и даље дубоко традиционално друштво.

Кореографија указује на црногорски миље, као и песме које глумци изводе, исто аутентично црногорске дижу енергетски потенцијал представе.

Национални идентитет је дошао са развојем капитала. Капитал је донео тезу да између националног идентитета, језика и територије стоји знак једнакости.

У време глобализације данас језик границе и територија не представљају део идентитета јер је свет- једно село. Пото смо ми дубоко традиционално друштво, а имамо незавршене рачуне из прошлости – ми нисмо заокружили свој идентитет ни кроз територију ни кроз језик. Ми једноставно каснимо неколико вагона. И зато смо у дугој истрашној конфузији- то је истина са којом ме је јуче суочио читав тим представе “Уједињење или смрт 1918”. Суочење готово без изузетка, позива на одговорност.

МЕДИЈСКИ ПОКРОВИТЕЉИ

Дописништво Пирот

СЛОБОДА

ААВАААА ВАВВААААА

УЈЕДИЊЕЊЕ ИЛИ СДУШАВАЊЕ

Уједињење, ортаклук, налажење заједничког интереса, окупљање људи у једну заједницу због остварења неког циља... Новинари „Слободе“ из времена када је директор био Јоца Манић су тај чин „окупљања“ звали „СДУШАВАЊЕ“.

Једном месечно би Јоца Манић целу редакцију одвео у неку кафану и потписао цех, уз коментар „СДУШИСМО СЕ“.

Економија тог потписа је била јасно. У атмосфери кафане заборавиле би се и усагласиле несугласице између појединих колега. СА ДУШОМ.

Други директори и уредници су долазили после Јоце Манића, а чин СДУШАВАЊА се преносио као нека народна песма, „са колена, на колена“..

И када је тај чин замро, замрла је, чини се и „Слобода“...

Ње и даље има на киосцима, али то више није то што је било некад.

Емоције и сећања су остале....

Њој и садашњој редакцији, ми некадашњи чланови тог колектива желимо пуно среће у даљем раду...

Европа долази на балканске просторе... И давне 1918. и ове 2017. године. Са својим правилима игре. СА ДУШОМ или БЕЗДУШНО. Процените сами...

Пише : Драган
Јанковић Рота

Фестивал професионалних позоришта Србије "Јоаким Вујић" је прилика да се сретну глумци, редитељи, директори позоришта Србије и размене искуства. Наш фоторепортер Драган Јанковић Рота, оком камере забележио је занимљиве сусрете у холу Позоришта пре и после представа, током и после расправа на округлом столу критике. У опуштеној атмосфери ћаска се о позоришту некад и сад, али, чини се, и о великој жељи да позоришта, упркос хроничном недостатку новца, опстану и раде.

У овом броју преносимо само део са тих сусрета. Наравно, бележимо и даље све оно што одсликава праву фестивалску атмосферу.

Лист 53. Фестивала професионалних позоришта Србије "Јоаким Вујић". Издавачи: Народно позориште Пирот и Заједница професионалних позоришта Србије. Уредник: Зоран Панић. Технички уредник: Саша Јеремић. Редакција: Маријана Вучић Ћирић, Денис Ранђеловић, Драгана Бошковић, Наташа Гвозденовић и Драган Јанковић Рота. Седиште Редакције је у Позоришту. Телефони за контакт су 010/321-587 и 322-677. Тираж 200 примерака.